

РЕШЕНИЕ

№ 159

гр. Бургас, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **К* АЛЪ. ВЛАДИМИРОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20232120200351 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на Д. К. Ф. с ЕГН: *****, с посочен
съдебен адрес: *, срещу Електронен фиш за налагане на глоба **Серия К № 5493371** на
ОДМВР-гр.Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4,
вр. с чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП на жалбоподателя е наложено наказание „Глоба“ в размер на 50
лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакувания ЕФ. Посочва се, че жалбоподателят не е
съгласен с изложената в ЕФ фактическа обстановка и с извода, че е нарушил правилата за
движение по пътищата. Подробно се застъпва позицията, че в пътния участък няма пътни
знаци, които да въвеждат ограничение на скоростта до 50 км/ч., поради което и според
жалбоподателя след кръстовището на ул. „Владимир Павлов“ преди надлеза (кръстовището
с ул. „Спортна“), е важало общото ограничение за движение извън населено място. В тази
връзка жалбоподателят излага съображения, защо според него процесният пътен участък е
именно такъв извън населено място, включително и позовавайки се на законовите правила
за обозначаване на началото и края на населените места и техните квартали, зони и т.н. В
заключение се иска отмяна на обжалвания електронен фиш, като неправилен и
незаконосъобразен.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като заявява, че
поддържа жалбата по изложените в нея доводи. Представя писмени бележки, в които прави
сравнение между процесния пътен участък и този към кв. Ветрен, както и допълва, че

липсва поставен знак Е24, което според него е опорочило производство по издаване на ЕФ.

Административнонаказващият орган – ОДМВР-гр. Бургас, надлежно призван, не изпраща представител. В съпроводително писмо, с което жалбата е изпратена в съда, се съдържат доводи за правилност и законосъобразност на издадения ЕФ, поради което и се искан неговото потвърждаване изцяло.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН вр. с чл. 189, ал. 8 ЗДвП (видно от приложената разписка на л. 19, фишът е връчен на 11.01.2023 г., а жалбата срещу него е депозирана по електронен път още на същия ден). Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че е **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 05.12.2021 г. в 10:48 часа в гр. Бургас, бул. „Тодор Александров“ в посока от надлез „Владимир Павлов“ към площад „Трапезица“ техническо средство – мобилна система за контрол над скоростта – ARH CAM S1 с рег. № 11743 d1, засякло и заснело, движещ със скорост от 71 км/ч. автомобил - „Сузуки Витара“ с рег. № *. Мястото на контролирания пътен участък попадало в урбанизираната територия на гр. Бургас и за него важало общото ограничение на скоростта до 50 км/ч. Въпросното нарушение било записано на файл с наименование „снимка 11743D1/0223845“. По-късно записите от системата за контрол на скоростта били прегледани от служители на сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР Бургас, които от записания файл, установили, че заснетият автомобил „Сузуки Витара“ с рег. № * е собственост на жалбоподателя, както и че скоростта следва да се счита на 68 км/час (след приспаднатия толеранс от 3 % в полза на водача).

Бил издаден Електронен фиш за налагане на глоба **Серия К № 5493371** на ОДМВР-гр. Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП на собственика на автомобила било наложено наказание „Глоба“ в размер на 50 лева.

Техническото средство към датата на заснемане на нарушението било годно и калибрирано, видно от приложения по делото Протокол за проверка (л. 22).

По делото липсват данни жалбоподателят да е представил писмена декларация по чл. 189, ал. 5, изр. 2-ро от ЗДвП за друго лице, което да е управлявало автомобила в деня на нарушението.

Липсват данни и за представено писмено възражение по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП.

По делото е приложен протокол по реда на чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. (л. 23), придружен със снимка на разположеното на пътя техническо средство (л. 23 гръб).

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 15 ЗДвП - изготвените с

технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес, поради което и съдът кредитира изцяло, приложените по преписката снимки.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки направените възражения съдът прие следното.

Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП - при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание „Лишаване от право да се управлява моторно превозно средство“ или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. В конкретния случай правилно е бил издаден ЕФ, който съдържа всички необходими реквизити.

Настъпилата законодателна промяна в чл. 189 ЗДвП (обн., ДВ, бр.19 от 13.03.2015 г.) и приетата Наредба № 8121з-532 за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (обн., ДВ, бр. 36 от 19.05.2015 г.) (Наредбата), които изцяло са съобразени с основните положения на Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по тълкувателно дело № 1 от 2013 г. на ОС на колегиите на ВАС, налагат извод, че използването на мобилната техническа система е допустимо, като законът и Наредбата изрично сочат на неучастието на контролния орган в нейното функциониране и възможността за такова нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, да се издава електронен фиш. В § 6, т. 65 от допълнителните разпоредби на ЗДвП е дадена легална дефиниция на понятието „автоматизирани технически средства и системи“. Това са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; **б) мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя**, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. В конкретния случай - видно от приложеното удостоверение (л. 17) – мобилната система за видео-контрол на нарушенията на правилата за движение „ARN CAM S1“ с № 11743D1 е автоматизирано техническо средство по смисъла на закона, като цялостната обработка и формиране на доказателствения видеоматериал се извършва от специализирана програма, а операторът в патрулния автомобил има възможност единствено за визуален преглед на качеството на заснетия видеоматериал.

Както вече беше посочено - след измененията на ЗДвП (обн. ДВ бр.19 от 13.03.2015 г.) и издаването на Наредба № 8121з-532, издаването на електронен фиш за налагане на административни санкции за допуснати нарушения на чл. 21, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП е

допустимо и когато нарушенията бъдат установени и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство или система, функциониращи автоматично. Присъствието или отсъствието на контролен орган (оператор на системата) в патрулния автомобил, по никакъв начин не оказва въздействие върху точността и обективността на установяване и заснемане на нарушението. Контролният орган няма никаква възможност да променя или да влияе върху измерването, регистрирането и записа на нарушенията, установени и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство. Измерването и регистрирането на скоростта и записа на доказателствения видеоматериал се извършва напълно автоматично от системата радар-камера-компютър. Доколкото за нарушението по чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки – то правилно в случая е бил издаден електронен фиш, а не наказателно постановление. В този смисъл е и практика на касационната инстанция – например **Решение № 613/10.04.2017г. по к.н.а.х.д. № 110/2017г. на АдмС-Бургас.**

На следващо място следва да се посочи, че легална дефиниция на понятието „електронен фиш“ се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, която дефиниция е възпроизведена и в § 6, т.63 от ДР на ЗДвП и съгласно които ЕФ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. Видно от приложения на л. 18 фиш - той е издаден от компетентен орган и съдържа всички предвидени в чл. 189, ал. 4, изр. 2-ро от ЗДвП задължителни реквизити, поради което не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на електронния фиш на това основание. Посочено е, че ЕФ е издаден от ОД на МВР Бургас, като компетентността на наказващия орган произтича по силата на закона – териториалната структура на Министерство на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението. В ЕФ точно е посочено мястото на извършване на нарушението – „гр. Бургас по бул. „Тодор Александров“ от надлез „Владимир Павлов“ към площад „Трапезица“ (на приложената снимка мястото е фиксирано и посредством географските му координати, поради което и трудно би могло да се мисли за по-прецизно посочване на мястото на нарушението), отразено е обстоятелството, че в този участък важало общото правило за максимално допустима скорост в населено място от 50 км/ч., както и точната измерена от АТС скорост. Посочена е също така и разликата между засечената и разрешената скорост – 18 км/час, като коректно е приспаднал в полза на нарушителя толерансът от 3 %, който представлява допустимата техническа грешка при измерването на скоростта.

Следва да се има предвид, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. В тази връзка, съгласно Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС, ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), но не и по форма, съдържание, **реквизити** и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за

форма, съдържание, **реквизити** и ред за издаване на АУАН и НП, регламентирани подробно в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. От гледна точка на адресатите - електронният фиш е акт със санкционно значение, поради което, като вид държавна принуда, чрез него се възлагат неблагоприятни последици на адресата от имуществен характер. Именно с оглед на тази своя характеристика, при издаването на електронния фиш намира проява общия принцип, че административнонаказателната отговорност не може да бъде обоснована чрез разширително тълкуване или чрез тълкуване по аналогия (чл. 46, ал. 3 от ЗНА). Приложимостта на ЗАНН е посочена единствено при обжалването на електронните фишове – аргумент от чл. 189, ал. 8 от ЗДвП. Действително в процесния електронен фиш е посочена само териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението и не са посочени конкретен издател, негов подпис и дата на издаване, но такива реквизити не са предвидени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, поради което това не може да бъде прието за пропуск, тъй като в случая нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП се явява специална по отношение на общото изискване на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН за съдържанието на наказателното постановление. В този смисъл е константната практика на касационната инстанция например - **Решение № 646 от 6.04.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 253/2015 г. и Решение № 539 от 19.03.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 150/2015 г.**

Не случайно законодателят при определяне на реквизитите на електронния фиш в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП не е посочил като изискване той да съдържа име, длъжност и подпис на издателя си (или на лицето, което в последствие връчва фиша) и това е така, защото електронният фиш е акт, който се издава в резултат на заснемане със система за технически контрол, а не акт на административнонаказващ орган, каквото е наказателното постановление. Ето защо за разлика от общия процес регламентиран в ЗАНН, в хипотезата с издаване на електронния фиш, не са предвидени два етапа, каквито съдържа общия процес по ЗАНН – обвинение чрез предявяване и връчване на АУАН и налагане на наказание чрез издаване и връчване на наказателно постановление (**Решение № 1227/08.07.2015 г. по к.н.а.х.д. № 943/2015 г. на АдмС-Бургас**). Законодателят в разпоредбата на чл. 189, ал. 8 от ЗДвП е препратил към ЗАНН само процедурата по оспорване на електронния фиш, а в ал. 14 от същия член, е препратил към общия закон само за неуредените случаи. Това означава, че особената процедура, уредена в ЗДвП, се прилага такава, каквато е и така както е уредена в специалния закон и само за неуредените случаи, както и само в частта на оспорване пред съда на електронния фиш се прилага общия закон – ЗАНН. За това, след като в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП са регламентирани реквизитите на електронния фиш, това изброяване следва да се възприема като изчерпателно, т.е. достатъчно е електронния фиш да съдържа тези реквизити и да е издаден според образца утвърден със Заповед № Из-305/04.02.2011 г. на Министъра на вътрешните работи. В случая процесният електронен фиш е именно такъв. След като в образца за електронен фиш и в изчерпателно изброените му в закона реквизити не се съдържа дата на издаване на електронния фиш, име на длъжностно лице, подпис и пр. - то такъв реквизит не е задължително да притежава и фишът.

Действително съдът констатира, че в ЕФ не е посочено пред кой съд и в какъв срок може да бъде обжалван. Това обаче в никакъв случай не може да се счете за съществено процесуално нарушение, доколкото очевидно и без това указание жалбоподателят е успял в срок да упражни правото си на жалба, поради което и този пропуск не се е отразил на възможността му да потърси съдебна защита на правата си.

Представен е и задължителния в случаите на ползване на мобилна АТСС, протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредбата, посредством които се установява мястото на извършване на контрола, посоката на движение на контролираните МПС, ограничението на скоростта и др. По мнение на съда процесуалният документ е изготвен съобразно изискванията и е придружен със снимка на разположеното на пътя техническо средство, поради което и е годен да изпълни функциите си.

Съдът не споделя доводите и за недоказаност на това, че в процесния пътен участък е действало общото ограничение от 50 км/ч. за движение в населено място. Видно от приложения по делото - протокол (л. 23) и информация от собственика на пътя – Община Бургас (л. 33) - безспорно се установява, че към дата на нарушението процесният участък е попадал в границите на урбанизираната територия на гр. Бургас, като няма данни (няма и такива твърдения от жалбоподателя) с пътен знак да е било въведено друго ограничение на скоростта, извън фиксираното в чл. 21, ал. 1 ЗДвП – 50 км/ч.

Тук е мястото да се посочи, че съдът не възприема възраженията, че Ф. не следва да носи административнонаказателна отговорност, доколкото пътният участък не е бил сигнализиран надлежно и за водачите не ставало ясно дали се движат в населено място или извън него.

Съгласно т. 49 на § 6 от ДР на ЗДвП „населено място“ е застроена със сгради територия, при която началото и краят са обозначени със съответни пътни знаци. Съгласно § 1, т. 22 от ДР на ППЗДвП „населено място“ е застроена територия, която се обозначава със съответни пътни знаци на входовете и изходите ѝ (а не след всяко кръстовище или на определено разстояние на всеки път в рамките на населеното място). Съобразно с ППЗДвП съответните пътни знаци са - Д11 и Д12, обозначаващи начало и край на населено място. В случая се установява категорично, че мястото на заснемане е булевард от гр. Бургас и в частност – булевард „Тодор Александров“. Булевардът съставлява локализационна единица по смисъла на Наредба № РД-02-20-9 от 21 май 2012 г. за *функциониране на единната система за гражданска регистрация*, съгласно която локализационните единици са част от населените места в Република България. При това положение, не е налице съмнение относно това, че мястото на заснемане е в рамките на населеното място – гр. Бургас.

Действително може да се приеме, че пътят свързва основната част на гр. Бургас с жилищния комплекс „Меден рудник“, като съгласно цитираната разпоредба на чл. 114 от Наредба № 18/2001 г. за сигнализацията на пътищата с пътни знаци - когато населеното място се състои от няколко отделни части (квартали, зони и др.), разположени по протежение на пътя на разстояния, по-големи от 1 км една от друга, всяка негова част се сигнализира поотделно с пътни знаци Д11 и Д12, в които обаче, за разлика от основните

знаци Д11 и Д12, отгоре се изписва наименованието на населеното място, а под него - наименованието на квартала или зоната. Видно от самия текст на посочената разпоредба, същата касае допълнителна сигнализация, която се осъществява **вътре в рамките на самото населено място**, с цел да се обозначат началото и края на отделните части на същото, но не влияе на извода, че тези отделни части продължават да са част от населеното място. Поради това и изтъкнатите в тази връзка доводи не променят изводите относно това, че движението на автомобила е в границите на населено място, съгласно ЗДвП и Правилника за неговото приложение, които са приложими в описаната ситуация.

Следва да се има предвид и че изискването за „застрояване“ по смисъла на т. 49 на §6 от ДР на ЗДвП и § 1, т. 22 от ДР на ППЗДвП не е необходимо да е с определена плътност, да има реализирани сгради по цялото протежение на улиците в населеното място и сградите да създават една непрекъсната, последователна застроена линия, за да се приеме, че територията е застроена със сгради. В конкретния случай нарушението е извършено на път, свързващ основната градска част на гр. Бургас и ж.к. „Меден рудник“ на същия град, поради което съдът намира за безспорно доказан факта на извършване на нарушението именно в рамките на населено място. В този смисъл са мотивите на касационната инстанция по аналогични възражения - **Решение № 1165 от 25.10.2022 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 1351/2022 г.**

Не може да се подмине и обстоятелството, че жалбоподателят е посочил сам в жалбата си, че живее в град Бургас, **ж.к. „Меден рудник“** („ж.к.“ е общоприетата абревиатура на „жилищен комплекс“) – т.е. самият той много добре е съзнавал, че „Меден рудник“ е комплекс, част от населеното място - гр. Бургас, поради което, дори да се приеме за вярна тезата му, че сигнализацията с пътни знаци не е била прецизна, то няма как да се приеме, че не е бил наясно, че пътят свързващ въпросния жилищен комплекс и основната част на града, попада в рамките на населеното място (с оглед и твърденията му, че по целия този път липсват знаци Д11 и Д12, които евентуално да оказват край на населеното място).

Мястото за контрол не е било обозначено с пътен знак „Е24“, но това е така, доколкото с ДВ, бр. 6 от 2018 г. , в сила от 16.01.2018 г. е била отменена нормата на чл. 7 от Наредба 81213-532/12.05.2015 г., предписваща такова задължение на контролните органи, поради което и към датата на нарушението – 05.12.2021 г. за тях не е съществувало задължение за поставяне на пътен знак „Е24“ в контролирания участък или за оповестяване на мястото на контрол по друг начин. Поради това доводите на жалбоподателя в обратна посока не се споделят от съда.

Правилно е определен и субектът на административнонаказателната отговорност за лицето на собственика на МПС. Разпоредбите на ЗАНН, относно личната отговорност за извършване на административно нарушение са дерогирани от разпоредбите на чл. 188 от ЗДвП, които предвиждат презумпция за отговорност на собственика на МПС (законния представител на ЮЛ), която може да бъде оборена от него в случай, че друг е управлявал автомобила. В разпоредбата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП пък е разписана процедурата, по която следва да процедира собственикът/представляващият, ако друго лице е управлявало

автомобила - в 14-дневен срок от получаването на ЕФ да предостави в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. Само в този случай издаденият срещу собственика/представляващия ЕФ се анулира и се издава нов ЕФ срещу посоченото лице. В конкретния случай това не е сторено, поради което и правилно е ангажира отговорността на Ф..

От субективна страна, съдът приема, че се касае за виновно извършено нарушение, тъй като не е спорно в процеса, че жалбоподателят е правоспособен водач на МПС и като такъв е бил запознат към датата на деянието със своите задължения при управление на МПС, в това число и задълженият му по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, да избира определена скорост и спазва ограниченията за скорост при управление на ППС, които задължения обаче в настоящия случай съзнателно не е спазил.

В заключение съдът следва да посочи и че правната квалификация, дадена в ЕФ напълно съответства на установените факти и не са допуснати пороци в тази насока.

Наложено на жалбоподателя наказание е съгласно предвиденото в разпоредбата на чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП – „Глоба” в размер на 50 лева, който размер е точно определен в закона и не може да се обсъжда въпроса за намаляването ѝ, както и въпроса дали случая може да се приеме за маловажен. Управлението на пътно превозно средство е дейност с повишен риск и една от най-честите причини за настъпването на ПТП е именно движението с несъобразена или превишена скорост, поради което и извършеното се явява деяние със завишена обществена опасност.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, като наложеното му наказание е правилно и законосъобразно индивидуализирано, поради което и атакуваният ЕФ следва да се потвърди изцяло.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д ЗАНН (ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съгласно която - в производството по обжалване на НП/ЕФ въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнеса по възлагане на разноските ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед на изхода на правния спор, разноси принципно се дължат в полза на АНО, който обаче не е поискал присъждането им, поради което и съдът не може служебно да се произнесе по въпроса.

Така мотивиран Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 5493371 на ОДМВР-гр.Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП на Д. К. Ф. с ЕГН: ***** е наложено наказание „Глоба“ в размер на 50 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____